AKDENİZ CEHENNEMİ

İmparatorluk Denizinde Casusların Savaşı

İhsan Yalçın

ROMAN

"Her karanlık,
kendisini sonlandıracak şafağın tohumlarını
içinde taşır."

Hayat

AKDENİZ CEHENNEMİ

İmparatorluk Denizinde Casusların Savaşı

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-330-0
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 707
Edebiyat : 109
Kitabın Adı : Akdeniz Cehennemi
Yazarı : İhsan Yalçın
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Betül Osmanoğlu
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2020
Baskı & Cilt : Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd. Altay Sk. No: 14 Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul
Tel: (212) 652 62 62
Sertifika No: 45029

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

AKDENİZ CEHENNEMİ

İmparatorluk Denizinde Casusların Savaşı

İhsan Yalçın

Hayat

BİRİNCİ KISIM

Rotamız Tanrı'nın "Olsun" dediği gün başladı ve
O'nun "Yeksan Olsun" dediği gün bitecektir.
Fama Fraternitatis, Kardeşlik Töresi

1

Sicilya Adası'nın 200 mil doğusunda, İyon Denizi'nin açık sularında ilerleyen siyah üzerine sarı şeritli flamayla donanmış kalyon, sakin ama bulutlu gecenin koynunda sertçe titredi. Bu ikinci kez oluyordu ve durumdan şüphelenen çavuş, ters giden bir şey olduğuna emin olup kovuğundan çıkmaya karar verdi. Güvertede sessizlik hâkimdi. Tepedeki kara bulutların arasından sızan sis yumağı, geminin üzerine çörekleniyordu bu anlarda. Yürürken gıcırdayan tahtaların, geminin doğal sesiyle aynı tınıyı tutturmasına aldırmadı. Kayganlaşan zemini dikkatlice aşıp güvertenin kenarındaki parampetoya tutundu. Başını eğip siyah suların üzerinde oynaşan bir parlaklık görmek için çabaladı. İlk defa böyle bir şey tecrübe ediyordu. Sihirli bir halı gibi dümdüz yayılan denizin üzerinde dişe dokunur tek bir dalga dahi yoktu. Bir deri bir kemik parmaklarıyla kavradığı küpeştenin eğri bedenine sıkıca yapıştı. Deniz ananın hırçın kızı Provezza'nın sessiz ama ölümü çağrıştıran çığlığı, karanlıkta bir yer-

de saklanmış olmalıydı. Türklerin "Kırlangıç Fırtınası" dediği bu melun fırtına ha patladı ha patlayacaktı yoksa bu titremelerin başka bir anlamı olamazdı.

Riminili Çavuş Alberto, dümende ölü gibi bekleyen ama göz ucuyla kendisini takip ettiğini bildiği nöbetçiye işaret edip dümenin durumunu sordu. Hafif bir baş hareketiyle yanıt veren dümenci sorun olmadığını söylemişti ama çavuş ikna olmadı. Nöbetçi subayı çağırdı hemen. Şiddetini artıran rüzgârın salladığı çarmıhların altında mürettebatın uyanık olmasını salık verdi. Eğer fırtına patlarsa lazım olan herkesin güvertede toplanması, diğerlerinin ambara istiflenmesi hususunda uyarılarını yapmıştı. Ortalığı telaşa sürüklemek istemiyordu. Hızlı hareket edip nöbetçileri teftiş ettikten sonra geminin sancak istikametine yöneldi. Havada uçuşan çiy damlaları yüzüne hücum ediyordu. Sisin yarattığı donukluk gecenin siyahlığıyla birleşince görüş mesafesini oldum olası kısaltmıştı. Gözlerini kısmaktan yüz kaslarının gerildiğini, kan dolaşımının garip bir hal aldığını anlıyor; derisinin altında uyuşan isimsiz dokuların ortasında kaynayan o ince ağrıyı tanıyordu. Boşluğa bakarken kalbinin gümbürtüsünü çok uzaklardan gelen bir top sesine benzetmiş olması hayra alamet değildi.

Lizbon meyhanelerinde, Barcelona'nın hanlarında, Venedik'in batakhanelerinde, Cenovalıların forsa ambarlarında ve dahi denizcilerin pineklediği bütün mekânlarda aynı hikâye anlatılıp duruyordu. Kaynağının nereden çıktığı belli olmayan bu söylentiler pek çok denizciyi korkutmaya yetmişti. Mora'daki Rum meyhaneci Kyrikos'un mekânında gemi için yardımcı yelkenci aramak, biraz da eğlenip kaliteli bir şeyler içmek için uğradığı o gün, gözlerini kaybetmiş emekli denizci Bantino'nun zırvalarını hatırladı. Aslında hiç aklından çıkmamıştı zira böyle bir şeyi duyan denizci, aklının bir köşesini bunun için mutlaka açık tutardı. Çavuş Alberto, o ruhsuz

adamın söylediklerini dinlediği için kendine lanet okuyordu. Yaşlı adam hırpani kıyafetleri ve deniz suyuyla harmanlanmış ağır ter kokusu ile sakin bir köşeye oturup meyhanecinin ona acımasını dileyerek beklemişti. Emektar denizcilerin her zaman bir kadeh içki hakkı olması kuralına binaen önüne bir tas, en iyisinden, Girit şarabı konuldu. Adam, gözleri yerde, şarabın kokusunu alınca hafifçe başını kaldırdı. Burun deliklerinden beyin damarlarına sızan mest edici tadı, damağına sürmeyeli uzun zaman olmuştu. Meyhanecinin yamağı Anna, kaba bir dille köşedeki masada oturan beyin ismini ve şarabın ondan gelen bir ikram olduğunu söyledi. Yaşlı adam gözleriyle Çavuş Alberto'ya teşekkür etti. Diğer masada ise o bölgenin gediklilerinden köylü bir adam, iğreti bir sırıtışla seslendi.

"Hey comito, bugün ne haberler getirdin bakalım?"

Adamdan yanıt gelmeyince köylü bozulur gibi oldu. İçkisini yudumlayıp sanki meyhane onunmuş gibi bağırarak konuşuyordu.

"Deniz iyice sertleşti. Balık tutmak için kendini tehlikeye atıyorsun."

"Sen ne anlarsın." dedi yaşlı adam.

Alberto'nun hoşuna gitti bu cevap zira denizcinin ruhunu karada yaşayanlar bilemezdi. Ayrı dünyalarda yaşayan yaratıklardı bu iki grup. Birbirine zıt kutuplar gibi durmadan itişirlerdi.

"Öyle olsun." dedi köylü uzatmayarak.

Kılık kıyafetinden nereye ait olduğunu tahmin ettiği Alberto'ya manasız bir bakış atıp arkasını döndü. Meyhane bir süre sonra tamamen dolmuştu. Batakhaneleri gezen birkaç denizci ile yazdan kalan çulsuz payzenler bir masaya üşüşmüş, diğer tarafta ticaret gemilerinden gelmiş tekinsiz bakışlara sahip savaşçılar, tayfa arayan kâtipler ve o bölgede mal alıp satan ikinci sınıf tacirler akşamüstünü fırsat bilip mütevazı mekânda yerlerini almışlardı.

O esnada yaşlı adam boğazını temizleyip konuşmaya başladı. Sefil görüntüsüne rağmen kuvvetli bir sese sahipti.

"Dün gece balık tutmak için açıldım ve sisin içinde ilerleyen bir Turko gemisi gördüm. Öyle bir gemi ki sanki altından yapılmış gibi parlıyordu. Altının rengini iyi bilirim. Geminin denize uzanan omurgası yeşile çalarken karanlığa uzanan direkleri kızıl bir alevle yalazlanmıştı. Güvertesi renklerin harmonisinde birleşip tek bir ışığa odaklanmıştı. Orada saf altının sarı rengini morina balığının pulları kadar net görebiliyordum."

"Gözlerin o kadar da sağlam görünmüyor babalık." dedi yeniyetme denizcilerden biri.

"Eskiden gözcülük yapmışlığım vardır. Gerçek denizcilerle serserileri ayırt edecek kadar aklım başımda."

"Devam et," dedi bir diğeri. "Hikâyeni merak ettim."

Yaşlı adam yılların verdiği yorgunlukla ağır ağır nefes aldı. Göz kapaklarını aralamaya çabalarken Alberto ile göz göze geldi. Bir ışık yanıp söndü ya da Alberto'ya öyle geldi.

"Öyle bir gemi ki tayfaların sintine sularını boşalttıkları kovaları altındı. Yelkenler, altın sırmalarla boydan boya işlenmiş halatlarla sarmalanmıştı. Kaptanı altın bir kürkle güvertede dolanıyordu. Varın, depolarında neler vardı siz hayal edin. Böyleyken açık denizde yol alırlar. Etrafında da bir koruma aracı yoktur."

Bütün meyhane sessizliğe bürünmüşken köylü dayanamayıp yaşlı adama çıkıştı.

"Ettiğin lafları kulağın işitir mi be deli adam! Böyle iş nerede görülmüş, nerede duyulmuş. Ola ki sen bir rüya görmüşsün."

Uykudan uyanmış gibi irkilen Alberto'nun hücrelerine kadar işleyen denizcilik hikâyeleri kaybolup gitti. Nedense karşısındaki bu adama itimat etmesini söyleyen bir ses vardı kafasının içinde. Pek çok denizci bu havadisin cazibesine kapılıvermişti. O gün duyduklarını kaptana anlattığında beklediği tepkiyi almıştı hemen. Gözle-

rindeki heyecanı görüyor ve altın dolu bu geminin ömrünü denizlere vakfetmiş adamlara neler sunacağını düşünmeden edemiyordu.

"Uzun zamandır rüya görmüyordum." diyen yaşlı adamın o garip bakışını hatırladıkça "Neden bu yolculuğa çıkıyorsun?" sorusunun cevabı belirliveriyordu. Deniz, başlı başına bir hazine ve içerisinde nice sırlar, nice zenginlikler barındırır. Onunlayken yaşanılanlar esasında bir rüyadır zaten.

"Efendim, kaptan sizi görmek istiyor." dedi tayfalardan biri düşüncelerini bölerek.

Kalyonun bedenini yalayan sert dalgaların haşin oyunlarına bakakaldı bir müddet. Sonra sessizce bekleyen tayfaya vazifesine dönmelerini buyurdu. Belli ki kaptan da endişelenmişti. Merakını gidermek için hemen kamarasına yöneldi. İçeri girdiğinde aklını kemiren o sözleri yeniden hatırladı. Yaşlı adam değildi konuşan şimdi. Aksine onu aşağılamak isteyen köylü geldi gözünün önüne.

"Asıl hikâyeyi neden anlatmıyorsun?" dedi yaşlı denizciye ciddi bir vaziyette. Hatta oturduğu yerde dönüp elini masaya tıklatarak "Uğursuzluğun denizlerde kol gezdiğini duyanlar var." dedi.

Denizcilerin en çok korktuğu, duymak istemedikleri kelime buydu. En başta zikredilen ve Alberto'nun da aklını kemiren "uğursuzluk" tam da bu anda dile geldi.

"Eskiden fırtınaları haber veren ihtiyarlara saygı gösterilirdi. Şimdi kötü haberleri kimse duymak dahi istemiyor."

"Fırtınadan ve gözü dönmüş cani korsanlardan başka ne kötülük vardır." dedi cahil bir denizci yamağı.

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi. Bunu yapınca sarıya çalan sakalları genişleyip yüzüne yayılmış, burnunun üstündeki çizgiyi takip eden kaşları havaya kalkmıştı. Alberto o an duyduklarını, yaşlı adamın korkudan büzüşen çipil gözlerini unutamamıştı. Kamaranın ortasında tavandan sarkan zincirlere asılı lambanın içinden sızan soluk

ışık titreştiğinde kendine geldi. Şıngırdayan zincirlere takıldı gözleri. Peşine düştükleri şey her neyse uğursuzluğu geminin her bir noktasına taşımayı vazife bilmişti. Meyhanede duyduklarını kaptana anlatmış ve her şeye rağmen kışın ortasında denize açılmışlardı. Hayalleri süsleyen hazine hikâyeleri yeterli mürettebatı bulmakta kullanılan en etkili yöntemdi.

La Valetta adlı kalyon ise bütçesi hatırı sayılır seviyelerde olan Palermolu işadamı Costanza del Colorie'nin girişimciliğinde Fugger müessesesinin kreditörleri tarafından finanse edilmişti. Venedikli Kaptan Polozza vasıtasıyla gizemli geminin peşine düşülmüştü. Çavuş Alberto büyük ve tehlikeli isimlerin bu işe öncülük etmelerini bir türlü anlayamıyordu. Kaptana bu endişelerini yönelttiğinde aldığı cevap kısır ve gizemlerle doluydu.

"O gemide hazineden öte bir şey var. Onu getirmek için gidiyoruz. Ötesini bilemeyiz."

"Peki ya anlatılanlar?"

"Onlar mı? Bir grup denizci zırvası… Biz onlar gibi alelade düşünüp kararlar veremeyiz. Bir kaptan her daim uyanık olup denizin dilini okursa korku bulutları kendiliğinden dağılır."

Kaptan, çalışma masasının üzerinde haritalara yoğunlaşmış Alberto'nun derin ve endişeli solumalarını dikkate almıyordu. Pergelin ucundaki siyah kömür parçasının kaydığı zeminde birkaç tane paralel çizgi oluşmuştu. Bu çizgileri dikine kesen başka bir çizgi güneybatıya uzanıyordu.

"Son durum nedir Alberto?"

"Efendim, maalesef hedefi kaybettik. Sanıyorum ki onları fırtınanın içine sürdük."

"Bu kadar emin olma Alberto. Bunlar korkuyu yenen adamlar. Bir bakmışsın arkamıza geçmiş olalar. Fenerleri söndürün ve rotadan ayrılmayın."

"Ama efendim, fırtına başlarsa bu sonumuz olur."

"O gemiyi yakalayamazsam asıl sonu o zaman görürsün. Sen de ben de…"

Tam kamaradan dışarıya çıkacakken kaptanın garip sözlerine kulak kabarttı.

"Her kaptan, emrindeki subaylarıyla birlikte demir gibi iradeye, korkusuzluğa ve şanlı bir cesarete sahip olmalıdır. Lakin bir düşünce beni her zaman korkutur: Takip edilmek. Daha da kötüsü ava giderken avlanıyor olmamız. İşte bu beni ürkütüyor Alberto."

Dışarıda gökyüzünü örten kurşuni ağırlığın kalın perdesi denizi siyaha boyamak üzereydi. Yaklaşan kışın habercisi olan soğuk rüzgârlar yolculuk boyunca kalyonu, direkleri, yelkenleri amansız bir imtihana sokmuştu. İçini çeken denizin homurtularından doğan uçları köpüklü haşin dalgalar, tahtadan bedene vurdukça vuruyordu. Boşlukta ıslığa benzer bir ses duyuldu. Alberto güvertede durup tayfalara yelkenleri kısaltmaları talimatını verdi. Karanlığa gözü alışan adamlar içgüdüsel olarak işlerini yapıyorlardı. Islık sesi yeniden duyuldu. Tayfalardan biri elindeki tahta ile mesafe ölçümü yapıp geçen süreyle karşılaştırdıktan sonra çavuşa, geminin hızını bildiriyordu.

"On mil… Sekiz mil… Altı mil…"

Alberto gemideki rutin işleri düşünceli bir yüz ifadesiyle takip ederken duyduğu garip sesle irkildi. Ulumaya benzer bir sesti ve hiçbir canlının olmadığı o boşlukta yayılarak geliyordu. Ötelerde ancak körlerin görebildiği ıssız panoramanın içinden ne çıkacaktı? Alberto kalbinin korkudan patlayacak gibi atmasından endişelenip elini göğsüne bastırdı. Sancak tarafında beliren bu sesi tayfalar da duymuş, hepsi yerlerinde donakalmıştı. Alberto kendini toplayıp o yöne doğru ilerledi. Ellerini bordanın kavisli yüzeyine yasladı.

Uzaklarda ne bir kımıltı ne de bir iz vardı. Kendisini izleyen tayfalarla göz göze geldi. Aşırı gerilen sinirler korkuyla sayıklamalarına neden oluyordu. Aynı uluma sesi bu kez de iskele tarafından duyuldu. Az önce dilleri tutulan gemi mürettebatı ne yapacağını bilemez bir hâlde sağa sola kaçışmaya başladı. Alberto sinirlenip birkaçını azarladı ama adamların hiçbiri onu duymamıştı.

"Şeytanlar!" diye bağırdı borda deliklerinden denizi gözleyen nöbetçi.

Hemen o tarafa koşan çavuş gördüğüne inanamamıştı. Suyun üzerinde ilerleyen kara kara cisimler dalgaları aşıyor, ağızlarından köpükler saçarak gemiye doğru süratle yaklaşıyorlardı. Gözleri yoktu ama burunlarından çıkan sıcak dumandan fark ediliyorlardı. Kalyon üçüncü kez sallandı ve bu sefer kaptan dâhil herkes dengesini kaybedip olduğu yere yuvarlandı. Sanki gemiye dev bir dalga çarpmıştı. Sakin denizde bazen böyle davetsiz misafir gibi gelen güçlü dalgalar görülmüştü ama bu başka bir şeydi. Dalga çarpması tek seferde, tek yönden olurken şimdi yaşananlar daha çok elek üzerinde sallanmaya eşdeğerdi. Kalyonun omurgası kütürdüyordu. Hemen altlarında gezinen ölüm meleğinin siyah elleri her an tüm bedeni sarabilirdi. Direkler esniyor, halatlar boşlukta dengesizce sallanıyor, dümen delirmiş gibi fırıl fırıl dönüyordu.

"Yüce Tanrım!" dedi Alberto "Anlatılanlar doğruymuş."

O gece La Valetta adlı kalyon, mürettebatıyla birlikte Akdeniz'in serin sularına gömülmüş, adeta yer yarılıp içine girmişti. Gizemli gemi ise yoluna devam ediyordu. Peşine düşmek isteyenlerin akıbetini şimdi herkes daha iyi öğrenecekti.

2

La Valetta'nın sırra kadem bastığı noktadan elli beş mil güneybatıda rüzgâr tamamen durmuş, sessizliğin ortasında iki geminin buluşmasını sağlayan şartlar oluşuvermişti.

Hızır Reis gözlerini kıstı.

"Peşinize düşen son gemi La Valetta olmayacak emin olun. Taşıdığınız yükü arzu eden pek çok kişi var."

Sert bakışlı çavuşlar, dev cüsseli palabıyıklarının altında azametli sakalları ağarmış dayılar güvertenin kenarında dizilmişti. Tüm mürettebat pür dikkat baş kasarada başlayan toplantının sona ermesini beklemekteydiler. Çaşıt İbrahim de bunlardan biriydi. İskenderiye'den yola çıkalı uzun bir süre olmuştu. Lakin Akdeniz'den çıkabilmek öyle basit bir iş değildi. Dört bir yanı korsanlarla çevrili aman vermeyen rotalar vardı. Girit ve Mora'dan gelen ve Doğu Akdeniz'de bilinen tüm yollarda devriye gezen tarikat şövalyeleri, Adriyatik'ten gelen Venedikli caniler ve rotaları üzerinde bulunan Haçlıların süvarileri olarak nam salmış Malta şövalyeleri, stolo diye bilinen dev gemileriyle ölüm kusmak için volta atmaktaydılar. Her biri kana susamış birer akbabaydı ve leş nöbetini ara vermeksizin tutuyorlardı.

"Tunus'a gitmeliyiz." demişti Mortal Paşa. "Kıyılar güvenli değildir lakin mahir kılavuzlar kullanarak sığlıklardan korunuruz."

"Olmaz." dedi Hızır Reis. "Bilmediğiniz şeyler var. Tunus'ta haysiyetsiz, dönek emirler bizi düşmanın kucağına bırakmakta tereddüt

etmezler. Bizzat oralarda hazırlanmış pusular olduğunu, fırıldaklar çevrildiğini bilirim."

"O vakit Yaradan'a sığınıp Maltalı kâfirlerin arasından fark edilmeden geçeceğiz."

"Malta filosu sizi bekliyor. Böyle bir şansınız yok."

"En doğrusunu Hızır Reis'imiz bilir. Ne yapmamı emredersiniz?"

"Sen, sana söylenenleri yapmaya devam edeceksin. Cezirelerden uzak dur. İkmal ve tamir için sakın demir atma. Puslu havada gideceksiniz. Karşınıza kurt da çıkar çakal da çıkar. Gazilere, gemicilere sahip ol. Her daim önlerinde ol ki yollarını şaşırmasınlar. Allah bizimledir Kaptan Paşa ümitsizliğe düşmeyesin. Her şey hesaplandı. Gideceğin rota çizildi. Gerisi Allah'ın takdiriyledir."

"Peki paşa hazretleri." dedi tazimle. "Tevfik, Allah'ın yardımıyladır."

Dışarıda İbrahim, Avrupa'yı titreten, korsanların ummadıkları yerde başına çöken Barbaros'un gemisini incelemekle meşguldü. Hemen yanında duran Giovanni, genç çaşıdın meraklı bakışlarını takip ediyordu. Denizlerin efendisini ağırlayan deniz bile hırçınlığını terk etmiş, sükûnetle toplantının bitmesini bekliyordu. Giovanni, bordaların altındaki kurnaları İbrahim'e işaret ederek "Sence ne işe yarıyor?" diye sordu.

"Bilemedim efendim. Su tahliyesi için olabilir."

"Kesinlikle ama bu alelade bir tahliye değil. Hızır Reis'in gemilerini su altından götürdüğünü duymayan yok."

"Bu mümkün mü?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Suyun ilmini bilirsen neden olmasın. Geminin içine su dolduğunda ağırlık merkezi değişmeye başlar. Kısa sürede gemi yarıya kadar suya gömülür. Doldurma işini kontrollü yaparsan gemi tama-

men batmayacaktır. Kurnaların hemen yanında açık duran deliklere bak. Aşağıda güçlü tulumbalar olsa gerek. Gemi görünmez olduğunda hareketli direkler güverteye yatırılır ve neredeyse borda deniz seviyesine yaklaşır. Muhtemelen karaya yakın bölgelerde bunu yapacaktır zira mürettebatı boğmak istemeyeceğini sanmam."

"Saklanmak için inanılmaz bir taktik. Umarım bunu denemeyiz."

"Müsterih ol. Hızır Reis işimizi kolaylaştırmak için burada."

Konuşmaya tutuşan iki kişi kısa boylu, pala bıyıklı, kara benizli çavuşun sert emri ile kendilerine geldi "Reisimiz sizi görmek ister."

Giovanni başıyla çavuşu selamlayıp ciddi adımlarla baş kasaraya doğru ilerledi. Giderken İbrahim'e dönüp "Ben gelene değin geminin özelliklerini çavuştan öğren. Daha bilmediğimiz ne fırıldaklar vardır." dedi.

İbrahim gülümsedi. "Nasıl isterseniz beyim." dedi.

Hızır Reis ile Mortal Paşa, yanlarına gelen Giovanni'nin selamını aldıktan sonra üzerine siyah harmanisini çekmiş adamın toplantıya dâhil olmasını beklediler. Elindeki koyu kahve piposunu art arda tüttüren adam kapüşonunu açıp ayağa kalktı. Uzun saçları, deli gibi bakan çakır gözleri ve iri vücuduyla eğitimli bir şövalye olduğu tartışılmazdı. Giovanni gerilir gibi oldu. Bu adamı tanıyordu. Gözlerini gizemli adamdan ayırıp Barbaros'a çevirdiğinde deniz kurdunun gülümsediğini gördü.

"Sadece sen mi varsın bu işte? Kalabriyalı Della Costa'nın naibi şövalye Antonio Alvares."

"Bundan emin misiniz?"

Kim olduğundan çok neye hizmet ettiğini sorgulamıştı.

"Senden olduğumuz kadar." dedi Reis. "Kendisi ile ortak çalışmamız icap ediyor. Vazifeleriniz esnasında temas etmemeniz sizin güvenliğiniz içindi."

Şövalye Alvares, Kardinal Giovanni'yi karşısında görünce şaşkınlık geçirmişti. İki adam dikkatlice birbirini süzerken özünde aynı işi yapıp aynı sultana hizmet etiklerini haykırıyorlardı adeta.

"Bize tevdi edilen vazife oldukça mühim ve Avrupa'da size bağlı olan tüm çaşıtları kullanmamız gerekebilir."

Elindeki sultana ait ferman gayet açık ve netti.

"İhtiyat halinde gizlenmiş tüm adamlar vazifelendirdiğimiz geminin selametle okyanusa ulaşması için seferber edilmelidir. Tüm casusluk faaliyetleri bu mesele üzerine yoğunlaşmalıdır. Kardeşlik Örgütü teşekkülünü tamamlamış olmakla birlikte peşlerine düştükleri bu sır, onların gücünü fevkalade artıracak mahiyettedir. Eğer bunu elde ederlerse karşımızda mücadele etmekte zorlanacağımız bir güç doğar. Bu vebali hiçbir kul taşıyamaz. Şeytani tarafta birtakım kötülükler zuhur etmekte. Küffarı yenmek bizim ebedi gayemizdir. Onu yok edemeyiz lakin zulmetini bir müddet engellemeye muktedir olabiliriz. Bu sebepten planladığımız tüm casusluk faaliyetleri ve bize bağlı olanlar tehlike altındadır. Gereğini yapmak boynumuzun borcudur."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Tüm Avrupa'yı fethetme planlarını yok sayacak kadar kıymetli ne taşıyorsunuz?" dedi Alvares. "Bunu aklımla idrak edemiyorum."

"Vazife gizli olduğu gibi taşıdığımız sır da asla bilinmeyecek. Hızır Reis'imiz bile yetkili değildir."

"Her şeyi bilmemek insanı mesuliyetten korur, kalbi sıkıntıdan uzaklaştırır." dedi Barbaros manidarca.

"Peki ne yapacağız?"

"Sırrı taşıyan gemi rotasını tamamlamalı. Bu yüzden onu sağ salim Akdeniz'den çıkaracağız."

Başını salladı Alvares ihtimalleri değerlendirirken.

"Çoktan bütün yollar tutulmuş, İspanyol donanması hazır hale getirilmiştir."

Giovanni de endişelenmişti.

"Koskoca donanmayı aşmak neredeyse imkânsız."

"Öyle beylerim." dedi Hızır Reis kendinden emin. İşte bu anda size iş düşüyor. Şarlken'in başına öyle sıkıntılar açacaksınız ki başını kaldırıp da bir emir buyurmaktan tereddüt edecek. Ordusunun hareketini engelleyemeyiz ama yönünü değiştirebiliriz."

"Nasıl?"

"Şöyle ki gerçekte olmayan bir şeyi oluyor gibi sunacağız. Alvares, senin bu hususlaki hünerlerini kullanabiliriz."

"Geriye dönülmez kararlar alabiliriz ve bu bizim sonumuz olur."

"Elinizden geleni ardınıza koymayın. Kalabriya'da senden haber bekliyor olacağız."

Giovanni'yi işaret etti.

"Plan yapmak için fazla zamanımız yok. Donanmayı şaşırtabilirsek sizi engin denizlere selametle yollarız."

Barbaros iki çaşıdı baş başa bıraktıktan sonra kamarasına yöneldi. Orada Derviş Nizam'la konuşması gereken başka hususlar vardı.

Giovanni ise Alvares'in yüz hatlarını inceliyordu. Onu ilk gördüğünde korkmuş gibi davranırken şimdi oldukça rahat davranıyordu. Bakışlarındaki zekâ pırıltısının ötesinde güvenilirliği ön plana çıkaran bir his yaratmıştı Giovanni'nin nezdinde. Tehlikeli ve yetenekli bir savaşçıydı. Ayrıca kelimelerini bir diplomat kadar dikkatli kullanıyordu ancak gözlerinde gördüğü o ilk çekinceyi anlamlandıramamıştı. Papanın en güvendiği adamının karşısında bir casus olarak dikilmesi mi yoksa Kardinali, papanın dibine kadar sokmayı başaran

gizli güç müydü onu şaşkınlığa düşüren? Alvares Roma'dan gelen haberlere her daim şaşırmıştı. En önemli duyumlar bilgi trafiğine takılmadan kusursuz bir biçimde kendisine ulaşmaktaydı. Kardinal bu silsilenin neresindeydi, kestiremiyordu ama en önemli halkası olduğuna inanmıştı. Gerçekte Avrupalı casuslara ulaşan haberlerin kaynağı Roma idi ve Dersaadet'ten gelen mesajlar dört ayrı yoldan bu merkeze gönderiliyordu. Haberciler mesajla birlikte çentikli gümüş bir arma taşırlardı. Dört çentik merkezde bir yuvaya oturtulurdu. Hepsi tam oturduğu vakit haberin doğruluğu anlaşılırdı. Bu sistemi bilen çok az kişi vardı.

Avrupa'nın en önemli iki casusunu uzaktan seyreden İbrahim, hafif sallantıda yelkenleri mayna edilmiş ağırlıklarla dengelenmiş geminin üzerinde dikkatli adımlarla volta atarken bir yandan da uzakları seyrediyordu. Karga yuvası denilen gözetleme çanağında birinin olduğundan şüpheliydi. Sonra bir karaltı görünüp geri çekilince rahatladı. İskenderiye'den yola çıktığı gemi iskele yönünde havaya kalkıp iniyordu. Ara ara hırçınlaşan dalgalar gemileri birer oyuncakmış gibi bir dalgadan diğerine fırlatıyordu. Denizin siyah yüzeyine bakarken ilk günler ne kadar da korktuğunu hatırladı. Nihayetinde tahtadan yapılmış, bu yüzer tabutlarla deniz mezarlığına girme riski oldukça yüksekti. Zamanla ve gemiye alıştıkça bu düşünceler kaybolup gitmişti. Karada nasıl güven duyarak yürüyorsa bu küçük adada da -gemide- öylesine rahattı. Başka bir gemiden kendi gemisine bakmak çok farklıydı şimdi. İçinde insanın hayat bulduğu mekânlar vardır ve zaman kavramıyla birleştiğinde bu ya sıcak bir yuva ya kızgın bir çöl ya da fırtınalı denizde güvenli bir gemidir.

"Suyun üstünde türlü vartalar, dibinde ise ölülerin kemikleri… Beklediğimiz son hep aynı ama yaşama tutunma gayreti anlamlandıramadığım bir sır."

Barbaros'un yaşlı çavuşu içinde hâlâ genç bir cengâver taşıyormuş gibi sert, duygusuz ve katıydı.

"Madem öleceksek korkunun bedenimizde işi ne? Korku ancak ölümün sonundaki gizemi anlamayanlar için vakidir. Biz onlardan değiliz."

İbrahim, farklı dilden gelen bu sözlerin içine nasıl da işlediğine şaşırmadı. Denizin insanları daha çok düşünüyor ve daha az konuşuyordu. Bilgeliğin sırrı burada mı yatıyordu? Denizin ruhuyla kaynaşmak bu olsa gerekti. Etrafına bakınca denizcinin ortadan kaybolduğunu gördü. Gülümsedi.

"Hiçbir söz boşa değildir; günü geldiğinde manasına kavuşur."

Tekrar bakışlarını geminin bedenine odakladı. Orada Derviş Nizam'ın gemiye taktığı ismin nakşedildiği puntellerin altında kalafatlanıp ziftlenmiş siyah kaplama vardı.

"MİRATÜL AYN" (Göz Aynası)

Ona bakan herkes aslında içindeki hakikatin resmini hareketli bir aynada görür gibi olur. Velhasıl içinde ne varsa dışına vurur, diye izah etmişti İbrahim'e.

"Peki, ben neyi göreceğim?" diye sormuştu

"Bunu sen bileceksin İbrahim. Vazifeye olan sadakatin ulu'l-emrin tasarruflarına göstereceğin samimiyet sana yol gösterecek. Özün özüne varman için farklı bir yol yürüyeceksin."

"Her insan bu yoldan yürür mü?"

"Sadece hakikati arayanlar İbrahim, sadece hakikati …"

Ben ne arıyordum, diye pek çok kez başını yatağa koyduğunda kendini sorguya çekmişti.

"Bu gemi her bir kuluna bir hisse sunar İbrahim. Kimisi içindeki kötülüğü unutmak, kimi ruhunu ferahlatmak, kimi nefsine zulmetmek için bu yolu tutar. Arayacaksın."

Giovanni'nin hemen dibinde beliren siluetini dalgınlıkla karşıladı.

"Ne konuştunuz?" dedi Alvares'i kastederek.

Nefes alışındaki garip titremeden ne kadar heyecanlı olduğu anlaşılıyordu.

"Planlarımız işe yararsa burada gördüğün adamların isimleri ebediyen anılacaktır İbrahim. Tarihin göreceği en unutulmaz şaşırtmacayı icra edeceğiz. Detayları sonra anlatırım zira gitmemiz lazım gelir."

İki gemiyi sabit tutan palamarlar çözüldü. Hızır Reis kurşun gibi delici bakışlarıyla çarmıhların gölgesinden seyrini tuttururken borda kenarına dizilmiş Cezayirli ızbandut deniz savaşçıları, ölüme giden askerlerin selamlandığı bir seremoninin sessiz oyununu canlandırıyorlardı. Gök gürledi. Kara bulutların içinde yükselen bir haykırış duyuldu. Yer gök bu sesle sarsıldı. İki geminin müretteba-tı birbirlerini izlediler uzun müddet. Zaman galip geldi ve siluetler yokluğa karıştı. Mekân ise yeni bir resmi çizmek için çoktan işe koyulmuştu.

3

"İçinde bulunduğumuz şartlarda denize açılması için en akıllı kaptanı ikna edebilmenin tek bir yolu vardır. Para pul için bunu yapmayacaktır. Şöhret, hayatın kendisinden daha tatlı gelmeyebilir ama intikam her zaman soğuk bir yemektir. Onu azıcık ısıtmak intikam sahibinin iştahını kabartmaya yeter. Kardeşinin intikamını almak için ona bir şans vereceğiz ulu kardeş Lord Advocat."

Balahor'un şeytani zekâsını yansıttığı planlar silsilesi kusursuzca işliyordu. Lord Advocat üstat Charles'ın emriyle Akdeniz'de başlattığı kovalamacanın kontrolünü dirayetli bir kaptanın eline bırakmıştı: Hugo De Martinez. Cenova asıllı olan kurt denizci görevi aldığı vakit eline geçen fırsatın sarhoşluğuyla hemen işe koyulmuştu. Kendisine tahsis edilen La Madonna ile birlikte yardımcılar Vigo ve Tamara adlı iki kalyonun donanması için gerekli emirleri vermişti. Lord Advocat'ın huzuruna çıktı.

"Bana sunduğunuz bu hediye için teşekkür etmek istedim."

"İrademize olan bağlılığın her daim mükâfatlandırılacaktır Hugo."

"Kardeşimi vahşice katleden o caninin Azrail'i olmak benim için onurdur."

"Bu şansı sadece biz sana verebiliriz."

"Kutsanmış efendilerimize şükranlarımı sunarım."

"Mortal Paşa denilen o kâfir, ezeli düşmanlarımızın emrinde, bizim için çok değerli olan bir şey taşımaktadır."

"Biliyorum efendim."

"Ne kadar kurnaz olduğunu da biliyorsun ve henüz yakalanamadığını da. Kardeşin kibrinin kurbanı olmuştu."

Hugo iyice öfkelenmişti. Lord Advocat damarına basmakta hayli ustaydı.

"Nasıl olduğunu anlatır mısınız? Neden ona Mortal Paşa demişler."

Öfkeyle soluyan nefesi dudaklarını titretiyordu. Yüzünde dolaşan kanın korkunç debisi, şerareye tutulmuş bakışlarına kıpkırmızı bir şiddet dalgası yayıyordu.

"Korkak olduğu için." dedi bir nefeste.

"Zafer kazanan o ise bu korkaklık makul görünebilir."

Belli ki Lord Advocat detayları bilmek istiyordu.

"Kardeşim böyle ölmeyi hak etmemişti."

"Hak etmediğimiz pek çok şey yaşarız kaptan."

"Ona verilen emirler engizisyondan kaçan bir gemi dolusu kâfiri yakalamaktı. Onları yakaladığında işleri kolaylaştırmak istedi. Kendisine direnen kaçaklara adil davrandı."

"Uzuvlarını kesip organlarını dışarı akıtarak mı?"

"Engizisyon daha kötüsünü vaat ediyordu. Altında başlayan sıcak ateşin onları nefessiz bıraktığı, kalpleri patlayarak çırpındıkları ve sonunda beyinlerinde son bulan acı yumağını hangisi tatmıştı?"

"Tanrı korusun." dedi Lord Advocat. "Kardeşin daha adil olmak için uzun süre düşünmüş olmalı."

"Kâfirlerin intikamını almak için geri dönen Mortal belası savaşarak kazanamayacağını hızlı kavramış olacak ki gemisine doğru

çekilip saklanmış. Aniden bastıran sisin içinde gemiye ayak basan kardeşim ve adamları ufak bir direnişle karşılaşmışlarsa da kolaylıkla düşmanı alt etmişler."

"Alt güverteye indiklerinde pek çok cesetle karşılaşmışlar. En önemli kısmı bu değil mi?"

"En adice diyelim. Yüzlerine kan sürüp yerleri kızıla boyayan kâfirler ölü taklidi yapmışlar. Boş bulunan kardeşim kılıcını yere uzattığı vakit cehennemden geri dönen zebaniler üzerlerine çullanmış. Korkuya kapılan adamlar çil yavrusu gibi dağılınca Mortal Paşa ortaya çıkmış ve kardeşimle cenge tutuşmuşlar."

"Adil bir dövüş olmalı. Bire bir. Savaşçıya karşı savaşçı. Haksız mıyım?"

"Adamları katledilmiş ve ölüme sürüklenmiş bir avdı kardeşim. Bunun adaletle benzeşir bir tarafı yok."

"Öyle olsun." dedi Lord Advocat uzatmadan. Muhatabının o anları hatırlaması, kinini kaplayan kabuğun kanatılmasıydı ve gaye hâsıl olmuştu.

"Şimdi sana verilen şansı iyi kullan. Bazı kolaylıklar sunacağız sana. İstediğin kadar adam ve denizlerin unutulmaz savaş aracı La Madonna emrinde olacak."

"Şu Kızıl Sakalı -Barbaros- Valencia kıyılarında sıkıştıran, oradan Sardinya Adaları'na değin kovalayıp onu cehennemin dibine boylamayı kıl payı kaçırmış olan La Madonna öyle mi? Onunla yakalayamayacağım gemi yok yeryüzünde."

"Sana refakat edecek iki kaptan seçmeni istiyorum."

"Ayarlayacağımdan kuşkunuz olmasın." Bir an duraksadı.

"Aklına takılan nedir kaptan Hugo?"

"Şu kıyılarda konuşulanlar… Onları ciddiye almalı mıyım?"

"Denizci söylentilerine kulaklarını kapatmayacağını bildiğimden seni biriyle tanıştıracağım. Gemileri sallayan, onları karanlıkta yutan, korkunç sesler çıkaran kış canavarını gören bir adam. Çavuş Alberto, lütfen içeri gelin."

Mucize eseri canavarın saldırısından kurtulan kazazede çavuş, oldukça bitkin ve halsiz görünüyordu. Yüzünde hayattan bezmiş bir tavırla içeridekileri selamladı.

"Ekibinize katılmaktan onur duyarım efendim."

"Kendinizi toplamak için fazla zamanınız olmayacak çavuş."

"Böyle durumlara alışığım efendim." dedi Çavuş Alberto.

"Saldırıya maruz kaldığınız konumu hatırlıyor musunuz acaba?"

"Elbette. Ruhu huzura eresi kaptanımızla son görüşmemizde rotamızla ilgili saptamaları incelemiştik. O gece saldırıya uğradık."

"La Valetta ilk kurban değildi. Görünüşe bakılırsa son kurban da olmayacak."

Lord Advocat başka bir bilgi sundu.

"Elimize geçen kazazedeler ve kaybolan gemilerin rotaları hakkında elle tutulur bir rapor hazırladık. Belki bu raporlar size bir iz sunabilir kaptan."

"Kesinlikle." dedi. Sonra çavuşa döndü:

"Söyleyin çavuş ama gerçeği lütfen. Çünkü en adi yalanları dinleyerek kemale ermiş bir papaz kadar tecrübeliyimdir. Çarpıtmaları, uydurmaları hemen anlarım; bilmiş olun."

Çavuş Alberto kendine yakışmayan alaycı bir tavırla devam etti.

"Ömrünü denizlere vermiş, bu yolda en abuk hikâyeleri dinlemiş biri olarak size derim ki gördüğüm şey karanlıkta karşılaştığım ve ömrüm boyunca peşimi bırakmayacak o melun şeytanın ta kendisiydi."

Bir an duraksayan kaptan yüksek volümlü bir kahkaha atınca odadakiler ona bakakaldılar.

"Şeytanla karşılaştığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Delirdiğimi düşünebilirsiniz. Peşinde olduğumuz gizemli gemideki korkunç güce tapan efendilerimiz kadar inanıyorum bu şeytana. O gücü elde etmek isteyenleri yok edecek bir lanet." dedi Çavuş Alberto.

Kaptan Hugo gerçeklikten uzak benzetmeleri dikkate almadı. Onun aradığı şey detaylardan sızmış ipuçlarıydı.

"Söylediklerini doğru kabul edersek nasıl bir saldırı türünü kullandığını merak ettim. Yani şeytanın ya da canavarın her neyse…"

Lord Advocat ilgiyle konuşulanları takip ediyordu. Çavuş devam etti.

"Karanlığı kullanıyor. Önce korkutucu bir sesle yaklaşıyor."

"Bu sesler neye benziyor?"

"Hayvansı bir uluma ve canavarca haykırışlarla dolu irkiltici yansımalar diyebilirim."

"Sonra?"

"Alt omurgadan başlayan ve geminin bütün uzuvlarına yayılan bir titreşim. Fırtınada dalgaların üzerinde yaşanan sallantıdan daha şiddetli bir güç. Sanki üzerimizde elle atılan humbaralar patlıyor. Ayakta durmak mümkün değil. Tayfalar birbirine giriyor. Korkuya kapılıp delirenler, sarsıntıdan kemikleri kırılanlar, bir an önce ölmek için denize atlayanlar…"

Kaptanın yüzündeki alaycı gülümseme ciddiyetle yer değiştirmişti. "Tam bir cehennem desenize."

"Bir anda alevler etrafımızı sardı. Toplar gümbürdedi. Dağılan tayfa can havliyle sağa sola saldırırken yaşanan keşmekeşte çoğu ha-

yatını kaybetti. İki yandan üzerimize doğru gelen ateş toplarına karşı koyamıyorduk. Direkler serenleriyle birlikte yanıyor, çarmıhlar kopuyor, yelkenler koyu dumanların ortasında kayboluyordu. Barut, is ve kükürt karışımında nefes almak zorlaşıyordu. Alt kasarada sıkışmış tayfaların çığlıkları kulaklarımdaydı. Bedenleri tamamen yanmıştı."

O anı yaşarmışçasına sessizleşti. Zihninde perdelenen gösteriyi her iki muhatabı da merak ediyordu. Kaptan Hugo boğazını temizleyip çavuşu korkulu rüyasından uyandırdı.

"Top sesi duyduğunu söyledin. Yanılıyor muyum?"

"Doğru efendim."

"O zaman saldıranlar düşman gemisi olsa gerek."

"Öyle ama onları göremiyorduk. Karanlığın içinde saklanmışlardı."

Hugo sakallarını sıvazladı. Sonra çavuşa yaklaşıp elini omzuna koydu.

"Hikâyene inanıyorum çavuş. Bu dalavereyi çözmek istiyorum. Eğer benimle bu sefere çıkarsan şüphelerimizi izale eder, korkularımızdan ebediyen kurtuluruz."

"Bunu yapacağımdan emin değilim."

"Ömrün boyunca bununla baş edemezsin. Korkunla yüzleşeceksin."

"Umarım dediğiniz gibi olur." dedi çavuş. Görevi kabul etti.

4

Kardeşlik Örgütü'nün yeni üyesi Balahor, Lord Advocat'tan gelen bilgileri değerlendirirken düşüncelere dalıyordu. Gizemli geminin bir şekilde yakalanması için akıl ettiği söylenti yayma fikri başka bir söylentinin direnciyle sarsılıyordu. Akdeniz'in tüm korsanları bu işe yoğunlaşmalıyken çoğunluk bu melunca işe bulaşmamayı tercih ediyordu. Hazine, ganimet, kelle başına mükâfat ölüm karşısında yetersiz kalmıştı. Nasıl bir canavar hikâyesiydi ki bu en azılı haydutları denize açılmaktan caydırmıştı. Türkler yeni bir varlık mı keşfetmişti yoksa şeytanın aklına gelmeyecek bir iş mi dönüyordu. Balahor karşısındaki zekânın işleyişini anlamakta zorlanıyordu. Gemide taşınan küre her şeyden daha değerliydi ve onun için yüz binlerce adam harcamak az gelirdi fakat Kral Karlo'yu dahi harekete geçirmek oldukça zorlaşmıştı. Barbaros'un hükmettiği Akdeniz'de nefes almak bile mümkün görünmüyordu. Krala yazdığı mektupta mutlak surette İspanyol donanmasının harekete geçmesi gerektiğini vurgulamıştı Balahor. Çünkü düşman eninde sonunda İspanya sularına ulaşacaktı. Bir şekilde Akdeniz'i boydan boya arşınlamış olsalar da kapının kulpu Kardeşlik Örgütü'nün elindeydi.

Balahor'un rahatsız olduğu diğer bir husus ise örgütteki kardeşlerin küreye önem vermemeleriydi. Bunda Balahor'un garip istekleri, yönetmeye olan meyli ve örgütü karanlık, korkutucu boyutlara sürüklemek istemesiydi. Sabık üstat Leonardo bilim ile simyanın

birbirini geliştirdiği üstinsan fikrini canlandırmak için Kabala düsturunun Ölüler kitabıyla (Necronomicon) tamam olmasını savunuyordu. Örgüt tüm zamanlara hükmedecekti. İnsanların göremediği ama iplerinin elinde olduğu kusursuz bir yönetim biçimi… Diğer kardeşlerin bu anlayışı reddetmeleri zayıflıklarından kaynaklanıyordu. Balahor bunu ispatlamanın tek yolunun onlara tatmin olacakları bir güç sunmaktan geçtiğini biliyordu. Yeni üstat Charles Walsingham kendisinde bulunan yetenekleri desteklemekten çekinmiyordu. O sebeple kardeşliğin son toplantısının yapıldığı Aziz Antimo manastırını emrine vermişti.

"Tanrı'nın evinde şeytanı diriltmeme müsaade ediyor."

Manastırda ikamet eden, kısa boylu, biçimsiz hatlara sahip, genç olmasına rağmen maymun gibi eğilerek yürüyen yardımcısı Megido'ya açık açık söylemişti. Tanrı'nın hizmetine yemin eden kilisenin çocuğu pütürlenmiş derisinin üstünde birkaç çirkin siyah kılı sıvazlayarak gülümsemişti. Tüm hücrelerinde ayaklanan isyanı görmek zor değildi. Megido'nun dünya güzelliklerinden nasiplenmemiş bedeni uzun süre mutluluktan titremişti. Balahor onun bu tutkulu halini, kiliseye karşı olan öfkesini anlamlandıramıyordu lakin iyi bir yardımcıydı. Yasaklanmış pek çok kitabı temin etmişti. Balahor'un emrettiği kitap listelerini gözden geçiriyor, notlar alıyor ve kısa zamanda konuyla ilgili raporlar sunuyordu.

"Misafiriniz geldi." dedi tıslar bir ses tonuyla.

"Ona alışsan iyi olur Megido. Bir süre bizimle kalması gerekecek."

"Peki efendim."

Misafir gelmeden evvel kilise duvarına çizdiği, siyah boyayla işlemeye çalıştığı harflerden oluşan ambigramın başına geçti. El becerisinde yetersiz olduğunu itiraf ediyordu ama hayalini duvara yansıtabilmek neden imkânsız olsundu.

"Düşünce güzel ama teknik yanlış."

Geriye döndüğünde zayıf ama kemikli vücudunun üstünde yanık tenli yorgun yüzüyle bakan sanatçıyı gördü. Yolculuk epeyce zorlamış olmalıydı. Hafifçe tebessüm edip elini uzattı. Muhatabıyla tokalaştığında ressam ve heykel üzerine çalışan bir insanın ellerinin estetik biçiminin bu denli yamuk yumuk oluşuna şaşırmıştı. Bu ellerle mi o muhteşem freskleri yapmıştı.

"Michelangelo Buonarroti… Sizi burada görmek heyecan verici. Sistine Şapeli'nde yaptıklarınızı gördüm. O gün halkın arasına karışıp gökyüzüne işlediğiniz o zeki, korkutucu ve tanrısal bakış açısını gördüğümde saatlerce izlemek istedim. İnsanlığın gelmiş ve gelecek portresini yansıtan eşsiz bir çalışma. Sizin gibi bir dâhi ancak bana yardım edebilir."

Michelangelo gözlerini kıstı. Hâlâ duvarın üzerinde yazılan karmaşık ambigramı çözmekle meşguldü. Övgüyü dikkate almaması Balahor'un hoşuna gitmişti. Sanatına âşık insanlar, hissiyatını dışa vuramayan kitlelerin ruhunu ortaya çıkarabilecek kutsal insanlardır. Söze başladı.

"Yazının iki yönü var, yanlış anlamadıysam. Önce sağdan sola ve soldan sağa yazılmış. Aynı harfler olduğunu düşündüm ama tersten bakıldığında bir yanlışlık var gibi."

"Haklısınız. Yapmak istediğim basit bir ters yüz kelime oyunu değil aksine gölgelendirmeye benzer bir teknik kullanarak yazının simetrik olarak yansımasını sanki bir ayna kullanarak okuyabilmek gibi…"

"Tabii ki de aynada görünen yansıma etkisi. Bu resimde bir tür boyutlandırma olarak söylenebilir." dedi Michelangelo.

"Derinlikten mi bahsediyorsunuz?"

"Ölülerin canlıları Araf'tan izlemesi kadar uçuk bir anlayış."

Balahor eliyle boş sandalyeyi işaret etti. Bakrani renkli kedigözünden yapılmış bardağa doldurduğu kırmızı şarabı misafire uzatıp karşısına oturdu.

Michelangelo yeşile çalan bakır renginin içindeki o ince çizgiye hayranlıkla baktı. Işıkta huzur verirken; karanlıkta gam ve kederi dirilten, uykusuzluğa meylettiren eşsiz bir cevher. Siyaha dönen şarabı yudumladı ışığın yokluğuna aldanarak. Balahor son derece tazim gösteriyordu konuğuna.

"Uzun bir yolculuk yaptınız. Dinlenmeniz için istediğiniz kadar vaktiniz olacak. Burada ikamet ettiğiniz süre zarfında sizinle verimli bir çalışma yapmayı planlıyorum."

"Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Aslında bir heykel yapmanızı ancak bunun tasavvurunu yapabilmek oldukça zor."

"Sıra dışı bir çalışmadan bahsediyorsunuz anladığım kadarıyla." dedi Michelangelo.

"Ünlü Davut heykeli kadar azametli olmalı ama ortalama bir insan boyunu geçmemeli. Zira boyutlar çok önemli. Bunu yaparken bazı sayı dizilimleri kullanacağız."

"Nasıl yani?"

"Heykele can veren sanatınızı simya ve kabala ilmiyle bütünleştireceğiz."

Michelangelo, kilisenin ölümcül sessizliğinde gizlenmiş günahkâr ruhların ağıtlarını duyar gibiydi. Sanki kötülüğün tam merkezine balıklama düşmüşçesine irkildi.

"Büyüden ve görünmeyen varlıklardan ilham alacağız o vakit." dedi sesindeki titremeyi bastırarak. Garip bir heyecana tutulmuştu. Balahor, sakin ve tereddütsüz adamın sözlerini onayladı.

"Süreç işlemeye başladığı vakit artık geri dönüşümüz olmayacak. Zaman kavramının sanatçılar için geçerli olmadığına inananlardanım. Heyecanınız ve sizi ürküten karanlık tarafın cazibesini merak ettiğinizi biliyorum. Karşılıklı bir alışveriş bu ama ortada ne para ne de menfaatler olacak. Ruhlarımız birbirini dinlerken yaptığımız işe olan tutkumuz bizi hayatımızın kısa bir anında hazlarımızı beslediğimiz mutlak bir karnavalın içine çekecek."

Sakallarını sıvazlayıp şarabını yudumlayan sanatçının gözbebeklerinde yanan ışığı görmüştü Balahor. Havaya kalkan kadehe yarenlik edip içkisini yudumladı. İki taraf da aradığını bulmuştu.

"Az ye, az uyu, konuşma, yerde yat, rahatlığı terk et, insanlardan kaç ve çok çalış. Bilgeliğin sırrına erişmek için bulunmaz bir mabet Efendi Balahor."

"Hiçbir gücün etkisinde kalmadan, sadece kendi kendine düşünüp dinsel olgulardan kopmuş, amacını kendisi belirleyen özgür bireylerin yaratacağı bir dünyayı hayal edin."

Yenilikçi fikirler Michelangelo'nun kanını kaynatmaya yetmişti.

"İnsanlar kendi dilleri ve kültürleriyle eserler üretecek, tek tip insan yetiştiren eski anlayışların yerine çokluğu savunan kurumlar gelecek. Ben dâhil pek çok aydın bu gizli düsturları temel alarak sanatını icra eder. Aristo'nun ruhu şad olsun ama onun sunduklarıyla yetinmemizi söyleyen kafalarla mücadele ediyoruz. İcatları desteklemezsek bilimi her yönüyle ele almazsak eskilerin yaptığı kısır döngüye girmiş tartışmaların içinde buluruz kendimizi."

"Tanrı korusun."

"Din adamlarına insanın var olma şeklini çok farklı bir teknikle sunmak nasıl bir şok etkisi yaratır düşünebiliyor musunuz?"

"Bunun yıkıcı etkilerini hesaplamak gerek." dedi sanatçı.

Balahor ciddiyetini belli etmekten çekinmedi.

"Zaman değişiyor Michelangelo ve ona ayak uydurmak için gerekirse tüm anlayışları yıkıp yeniden inşa etmemiz gerekebilir. İnsanı sorgulamayla başladı her şey. Anatomi ilmi bu sorgulamanın eseri. Kusursuz bir varlığın kirlenmiş ve kötü ruhlarla doğmuş olması sizce ne kadar akılcı?"

"Machiavelli insanın doğadan gelen bir güç olduğunu söyler. Tanrı'dan ya da İsa'nın etinden değil."

"Dini tamamıyla insan hayatından ayrı tutamayacağımızı söyleyen düşünürler var."

"Tabi ki de. Bunu kim inkâr edebilir. Martin Luther dini hegemonyanın çarpıklığına karşı mücadele veriyor. Saf Hristiyanlığa ulaşmak için mevcut kurumların yıkılmasını savunuyor. Yani ilk Hristiyanlığa dönüş. Buna inanabiliyor musun? Gerçek bir idealist."

Michelangelo Avrupa'daki arkadaşlarının özellikle bilimle uğraşan üniversiteli akademisyenlerin fikirsel olarak yürüttükleri çalışmaları destekliyor, sanatsal dönüşümün başladığı bu çağda heretik ilimlerin de kendisine yol bulmasını savunuyordu. Balahor'un görüşleri de çağın fazlasıyla ilerisindeydi.

"Beni ikna ettiniz sayılır." dedi Michelangelo.

"İkna etmem gereken başka bir konu daha var; benim "İdeal Kral" modelimi hayata geçirmek."

"Kendi hayallerimden size bahsedeyim. Heykellerim o kadar kusursuz olmalıdır ki aynı insan gibi... Ona can verecek bir gücün olduğuna hep inandım. Bu düşüncemi insanlar duysa deli olduğumu düşünürler fakat onları kim dikkate alır. Özgür bir ruh kanatlarını her daim açık tutmalıdır. Kısacası efendi Balahor, sırlarınızı merak ediyorum, o yüzden isteyeceğiniz her şeyi yapmaya hazırım. Şimdi izin verirseniz dinlenmek istiyorum. Zorlu bir yola çıkmadan evvel dinç olmayı isterim."

"Kesinlikle." dedi Balahor, ardından Megido'yu çağırdı.

"Misafirimize istirahat edeceği hücreyi gösterin." diye buyurdu.

Michelangelo başıyla selam verip gösterilen yoldan ilerledi. Aklında hâlâ o gizemli duvar yazısı vardı. Dörtlü bir ambigramı ilk defa görmüştü. İçeriğinde bolca M ve K harfi olan, anlam vermediği bir dizilim şekli vardı. Vakti geldiğinde Balahor bunu açıklayabilirdi. Yapabilirse bu yazım şeklini yeniden tasarlamayı teklif edebilirdi ama anlamı neydi? Bütün gece bunu düşündü.

5

"İçine düştüğümüz ve anlamlandıramadığımız durumun izahı ancak şöyle olabilir: Bu bir oyun ve ilk perdesi sahnede."

Kaptan Hugo'nun manidar sözlerinden kendince anlam çıkarmak isteyen Çavuş Alberto, stresli olduğu anlarda yaptığı gibi aklını bulandıran o dumanlı, boğucu sarmayı içine çekiyordu. Tayfalardan temin ettiği bu acayip bitki karışımını tüttürdükçe acımsı tat göğsüne çörekleniyordu. Ardından alacalı dumanlar, derin bir sıkıntıyı kusuyormuşçasına, boşluğa savruluyordu. Birkaç çekişten sonra nefesini boğan görünmez ele teslim oluyor boğazı yırtılırcasına öksürüyordu. Gözleri yangın yeri, dudakları kan kokusuna benzer bir tatla yoğrulmuş, vücut melekeleri işlevini yitirmiş gibiydi. La Madonna'nın tayfaları gerçekten ilginç insanlardan oluşuyordu. Çoğu korsandı ve ömürlerini engin sularda geçirmişti. Çavuş Alberto gibi yalnızca Akdeniz'de görev almamış, dünyanın öbür ucuna gitmişlerdi. Kaptan Hugo oldukça tecrübeli, kurnaz ve dirayetliydi. Tayfaları onunla denize açılmaktan memnuniyet duyuyorlardı çünkü ona güveniyorlardı. Gerektiğinde sert, tutkulu, inatçı ve acımasız olabiliyordu. Dünya üzerindeki kara parçalarına nazaran pek az yer kaplayan bir gemi bütünüyle deniz adamlarının sığınağıydı. Kaptan Hugo ile çalışacağından mütevellit Alberto garip bir heyecana tutulmuştu. Kaptanın kişisel özellikleri, Mortal Paşa'ya olan kini ve soğukkanlılığı ifa edilecek vazife için son derece yeterliydi.

Kısa sürede gemiyi ve yolculuk edeceği insanları tanımıştı. La Madonna, Hristiyan donanmasının belki de en kudretli gemilerinden biriydi. Uzaktan hemen seçiliyor, siyah çizgilerle dolu azametli bedeni hasımlarına korku salmaya yetiyordu. Gövdesinde tamir edilmiş pek çok nokta gözüne çarpmıştı. Zira hasar alan yerler ustalıkla tamir edilmiş, kalafatlanıp ziftlendikten sonra boyanmıştı. Sadece dikkatli gözlerin görebileceği bu hasarlar çavuşun gözünde La Madonna'nın güzelliğine ayrı bir güzellik katıyordu. O acımasız bir savaşçıydı. Geminin ruhunun içindeki insanların ruhlarına işlediğine inanırdı. Rıhtımda düşünceli bir şekilde volta atarken ara sıra gemiye dokunuyor, kulağına fısıldayacağı sırları dinlemek için duraklıyordu. Arkasında beliren bir sesle kendine geldi.

"Siz Çavuş Alberto olmalısınız."

"Liman komiseri Antonio De La Pena. Gözleriniz bana alışamadı anlaşılan."

"Özür dilerim çavuş. Yaşlandıkça dikkatim dağılıyor."

"Bu saatte gelmenizin sebebi nedir?"

Çöküк gözlerini aşağı indiren komiser elindeki kâğıdı işaret etti.

"Ekibinize katılacak olan şövalyelerin listesi. Oldukça gizli. Bunu sadece ikimiz biliyoruz."

"Emin misiniz?" dedi Alberto.

"Lord Advocat'ın emriyle buradayım. Sanıyorum ki onun nezaretinde iş yaptığımı ve sözünden çıkmadığımı tahmin edersiniz."

"Herhangi bir açıklama yaptı mı?"

"Kaptanla görüştüğümüzde gereken bilgileri vereceğim."

"O zaman gemiye çıkalım."

Gecenin karanlığında iskeleye vuran tahtaların takırtısı yayılırken iki adam gölgelerden süzülüp geminin küpeştesine tırmandı.

İhsan Yalçın

AKDENİZ CEHENNEMİ

Miratül Ayn'ın kaptanı Mortal Paşa, Piri Reis'in haritasıyla okyanusun yolunu tutarken Barbaros'un rüzgâr defteriyle peşine düşen korsanlardan kaçmaya çalışacaktır. Ancak peşinde çok daha tehlikeli eski bir düşman vardır. Kaptan Hugo seçkin şövalyeleriyle birlikte kimsenin cesaret edemediği mevsimde intikam hissiyle denize açılır.

Mortal Paşa geçmişiyle yüzleşmeden önce sabır testine tabi tutulacaktır. Kaderlerine giden bu yolda Sultanın Adamları'nın sığınacakları tek liman cesaretleri ve inançları olacaktır. Dirilişten önceki son çarpışma için her iki tarafın geçmesi gereken tehlikeli bir yol vardır.

Derviş Nizam bu yolun adını *Akdeniz Cehennemi* koyar.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 513300

₺35

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari